

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 188/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, vo veci namietaných jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 283/2012 a jeho rozsudkom z 25. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 283/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 25. februára 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«... postupom Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod spis. zn.: 14 Co 283/2012, týkajúcom sa ochrany osobnosti proti odporcovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „[REDAKOVANÉ]“), ktorý rozsudkom zo dňa 25. 02. 2014 pod spis. zn.: 14 Co 283/2012-161 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 02. 2012, č. k.: 12 C 56/2010-122 potvrdil a týmto rozhodnutím neboli ochránené jeho zákonné práva, odvolací súd spôsobil v konaní prieskumu a sťažovateľ sa cíti byť v porovnaní s inou kategóriou občanov - verejnými činiteľmi znevýhodnený pri domáhaní sa spravodlivého rozhodnutia.

Dňa 08. 04. 2010 podal sťažovateľ na Okresný súd Bratislava I proti [REDAKOVANÉ] návrh na ochranu osobnosti. Konanie bolo na okresnom súde vedené pod spis. zn.: 12 C/56/2010 a spis bol pridelený sudcovi JUDr. Beate Bizoňovej (ďalej ako „konajúca sudkyňa“). Okresný súd rozhodol rozsudkom zo dňa 01. 02. 2012, č. k.: 12C 56/2010-122 a návrh zamietol. Proti rozsudku prvostupňového súdu č. k.: 12 C 56/2010-122 podal dňa 03. 03. 2012 sťažovateľ na Krajský súd v Bratislave odvolanie.

Predmetná odvolacia vec bola pridelená na rozhodnutie senátu pod vedením predsedkyne JUDr. Kataríny Javorčíkovej (ďalej ako „konajúci senát“). Odvolací súd bol nečinný a vo veci nekonal do 25. 02. 2014, kedy konajúci senát rozhodol rozsudkom dňa 25. 02. 2014, č. k.: 14 Co 283/2012-161 a potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k.: 12 C 56/2010-122, tzn. že návrh na ochranu osobnosti zamietol. Podľa poučenia uvedeného v rozsudku, odvolanie proti rozsudku nebolo prípustné.

Sťažovateľ sa s dôvodmi zamietnutia návrhu na ochranu osobnosti nestotožnil a jeho toho názoru, že konajúce všeobecné súdy (nijako) neochránili jeho právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, ochranu mena v zmysle čl. 19 ods. 1 Ústavy

SR. Obidve rozhodnutia (č. k.: 12 C 56/2010-122, 14 Co 283/2012-161) pokladá sťažovateľ za zjavne neodborné a v rozpore s právnym stavom platným v Slovenskej republike.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne opisuje z jeho pohľadu skutkový stav veci, ktorý predchádzal napadnutému konaniu.

Sťažovateľ v sťažnosti taktiež uviedol:

«V priebehu súdneho konania 12 C 56/2010 na ochranu osobnosti splnomocnený zástupca odporcu uvádzal, že je jeho zákonným právom zvoliť si spôsob akým bude v konaní hájiť záujmy účastníka, ktorého v konaní zastupuje. Podľa toho mohol teda aj účelovo šíriť nepravdivé a zavádzajúce veci, ktorými zasahoval do ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrého mena sťažovateľa. S takýmto postupom obhajoby právneho zástupcu odporcu sťažovateľ nesúhlasil a poukazoval (je) na § 101 ods. 1 O. s. p., v ktorom je zakotvené, že účastníci sú povinní pravdivo opísať všetky rozhodné skutočnosti a označiť relevantné dôkazy. Bolo preukázané listinnými dôkazmi predloženými splnomocneným zástupcom odporcu (bod č. 4, 5), že aj mimo merita sporu útočil na česť a dobré meno sťažovateľa, robil to systematicky a účelovo, aby aj za pomoci takéhoto nečestného konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, bol úspešný v súdnom spore.

V rozsudku č. k.: 14 Co 283/2012-161 zo dňa 25. 02. 2014 Krajský súd v Bratislave uviedol, že pre vznik práva na ochranu osobnosti podľa § 11 O. Z. musia byť splnené dve základné podmienky, a to že zásah musí byť neoprávnený a súčasne musí objektívne spôsobiť ujmu na chránených osobnostných právach. Podľa právnej úvahy odvolacieho súdu uvádzané v rozsudku niektoré zásahy, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z takýchto okolností je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Tu totiž dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby do osobnosti, do ktorej sa zasahuje dostáva do kolízie s iným „verejným tzn. vyšším záujmom“, ktorému nepriznáva prednosť. Prednes účastníka občianskeho súdneho konania je výkon jeho oprávnenia. Pokiaľ pri výkone tohto

oprávnenia dôjde k zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, neposudzuje sa takýto zásah ako neoprávnený, pokiaľ sa osoba vykonávajúca právo nedopustí „excesu - vybočenia“. Odvolací súd na základe tohto právneho zdôvodnenia potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na ochranu osobnosti.»

V závere sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že:

„Krajský súd v Bratislave, ktorý vo veci odvolania sťažovateľa proti zamietnutiu návrhu na ochranu osobnosti konal od 25. 06. 2012 a rozhodnutie vydal až 25. 02. 2014, kedy bol nečinný 20 mesiacov. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je doba nečinnosti súdu viac ako šesť mesiacov kvalifikovaná ako zbytočný prieťah v konaní. Sťažovateľ poukazuje pritom na skutočnosť, že na Krajskom súde Bratislava sú prieťahy v konaniach už veľa rokov bežnou záležitosťou s nikto zodpovedný tento protiústavný stav doteraz nevyriešil. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ namieta, že týmto (ne)konaním Krajského súdu v Bratislave bolo porušené jeho ústavné práva upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, t. j. práva na konanie bez zbytočných prieťahov. Zbytočné prieťahy v konaní, č. k.: 14 Co 283/2012 potvrdila dňa 16. 05. 2014 aj podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave, listom zo dňa 16. 05. 2014, č. Spr. 2133/2014.“

Okrem uvedeného sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za nespravodlivý, v súvislosti s čím poukazuje na spor o ochranu osobnosti, v ktorom ako uvádza, „**██████████** vysúdil v spore s Generálnou prokuratúrou SR o ochranu osobnosti 150.000.00 EUR“.

Ďalej sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku ani s právnymi a skutkovými závermi, ku ktorým v napadnutom rozsudku dospel.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„1. Základné práva **██████████**, **██████████** upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 12 ods. 1,2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 14 Co 283/2012 porušené boli.*

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, a aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd. Právoplatný rozsudok Krajského súdu zo dňa 25. 02. 2014, č. k.: 14 Co 283/2012-161 sa ruší a prikazuje sa, aby bol rešpektovaný platný právny stav najmä, aby boli riadne vykonané dôkazy v zmysle § 122 ods. 1, § 129 ods. 1 O. s. p. a vyhodnotené povinnosti vyplývajúce z 6 ods. 4 vyhl. č. 164/1997 Z. z., konanie bolo vedené za podmienok stanovených v zmysle § 101 ods. 1 O. s. p. a aby bolo rozhodnuté súladne s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ľudských právach a základných slobodách.

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 150 000,00 EUR (slovom stopäťdesiatisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

4. JUDr. Erikovi Šablátúrovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia 1 466,66 EUR (slovom jedentisícštyristošesťdesiatšesť EUR 66 centov), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. Bratislava, číslo účtu: 0173 742 168/0900 do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na verejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezočoch, nie je opravnou inšinciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z týchto hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania, postupom podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., a dospel k záveru, že nie je dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a ani jeho zmenu. Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci (§ 120 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O. s. p.), a s uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd plne stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd predovšetkým skúmal odvoláciu námietku, že postupom súdu prvého stupňa mala byť navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Takúto skutočnosť nezistil, pretože navrhovateľ okrem ústnych prednesov na pojednávaniach založil do spisu viaceré písomné podania, ktorými sa podrobne vyjadril k žalovanému nároku a s ktorými sa súd prvého stupňa oboznámil. Na záverečnom pojednávaní dňa 1.2.2012 navrhovateľ nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Z týchto dôvodov na uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd neprihliadal.

Hodnotením zásahu do osobnostných práv v rámci obrany v súdnom konaní sa zaoberal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 74/2008, v ktorom konštatoval, že pre vznik práva domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka musia byť splnené kumulatívne dve zákonné podmienky - zásah musí byť neoprávnený a súčasne objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Niektoré zásahy, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z takých okolností je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Tu totiž dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem jednotlivcej fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s iným (verejným - vyšším) záujmom, ktorému sa priznáva

prednosť. Prednes účastníka občianskeho súdneho konania, pri ktorom sa vyjadruje k prejednávanej veci alebo k výsledkom vykonaného dokazovania alebo pri ktorom opisuje rozhodujúce skutočnosti, je výkonom jeho procesného oprávnenia (obdobne je výpoveď svedka alebo podanie znaleckého posudku znalcom v občianskom súdnom konaní plnením ich zákonnej povinnosti). Pokiaľ pri realizácii tohto procesného oprávnenia (pri plnení tejto procesnej povinnosti) dôjde k zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, neposudzuje sa takýto zásah ako neoprávnený potiaľ, pokiaľ sa osoba vykonávajúca toto právo (plniaca túto povinnosť) nedopustí excesu (vybočenia). Pri posudzovaní správania určitej osoby zúčastnenej na občianskom súdnom konaní (napríklad účastníka konania, svedka, znalca) z hľadiska toho, či sa pri výkone svojich procesných oprávnení alebo pri plnení svojich procesných povinností dopustila excesu a neoprávnene zasiahla do osobnostných práv inej osoby, treba za exces v uvedenom zmysle považovať každé konanie, ktoré vybočilo z rámca zodpovedajúceho výkonu príslušného procesného oprávnenia.

Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok od piatich tvrdení, špecifikovaných v žalobnom návrhu, z ktorých štyri boli súčasťou vyjadrení zástupcov odporcu ([REDACTED] a [REDACTED]) k žalobe navrhovateľa v rámci súdneho konania vedeného pod sp. zn. 20 C 61/06 a sp. zn. 18 C 377/04, a ktoré boli predmetom dokazovania a hodnotenia súdov v týchto konaniach. Časť výrokov sa týkala zdravotného stavu navrhovateľa a jeho schopnosti vykonávať prácu vodiča trolejbusu v súvislosti s príkazom odporcu ako zamestnávateľa navrhovateľovi ako zamestnancovi, aby sa podrobil lekárske vyšetreniam mimo zákonom stanovených termínov, pričom pre nerešpektovanie tohto príkazu odporca s navrhovateľom ukončil pracovný pomer. Časť výrokov sa týkala vyjadrení odporcu, že zákonný sudca rozhodol vo veci pod neprípustným nátlakom navrhovateľa. Tieto výroky odzneli len v rámci procesných oprávnení odporcu brániť sa proti žalovanému nároku navrhovateľa, a neboli prednesené verejne. Aj v prípade ich nepravdivosti by samy osobe neboli spôsobilé znížiť česť a dobré meno navrhovateľa vo vzťahu k tretím osobám, a neboli takého charakteru, aby ich bolo možné označiť za exces z procesných oprávnení odporcu (t. j. neboli hrubourážlivé, zosmiešňujúce, priečiace sa dobrým mravom, a časť z nich bola len dôvodom na prípadné vylúčenie zákonného sudcu z rozhodovania veci). Tvrdenie pod bodom 1. zo dňa 19.5.2006 nebolo preukázané, a malo byť navyše prednesené len v úzkom

kruhu medzi navrhovateľom, hlavným majstrom [REDAKOVANÉ] a prokuristom [REDAKOVANÉ]. Pre neoprávnený zásah sa okrem samotnej existencie difamujúceho výroku vyžaduje, aby bol prednesený spôsobom, ktorý objektívne môže ohroziť vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti, nie len v úzkom kruhu osôb, napríklad na pracovisku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.“

III.

1. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preskúmal predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom krajského súdu v odvolacom konaní (vrátane napadnutého rozsudku krajského súdu) a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ v sťažnosti namieta.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) vrátane návrhu o námietke zaujatosti alebo v prípade opravných konaní by

všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikuje, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto je podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napraviteľné účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Ústavný súd po dôslednom preskúmaní rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 283/2012-161 z 25. februára 2014 konštatuje, že ako celok obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho potvrdzujúci výrok. Ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo možnosť porušenia ústavnoprocených princípov konania pred krajským súdom podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a tiež nezistil, že by závery krajského súdu rozhodujúceho o odvolaní sťažovateľa proti zamietajúcemu prvostupňovému rozsudku v konaní o ochrane osobnosti boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle, prípadne v nesúlade s platnou právnou úpravou, navyše odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné, zrejmé a je vypracované aj v dostatočnom rozsahu. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru

ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny napadnutého rozsudku, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

Ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka vrátane jeho dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať všetky jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní tohto druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. II. ÚS 98/06).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, konštatuje, že krajský súd rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné dospieť k záveru o porušení obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní vrátane vydania príkazu konať bez zbytočných prieťahov, ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri [REDACTED] proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistenia ústavného súdu a samotnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 14 C 283/2012 bolo právoplatne skončené 14. apríla 2014, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu z 25. februára 2014.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 4. júna 2014, t. j. v čase, keď napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené,

a preto k namietanému porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať a právna neistota sťažovateľa už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon uvádza, že z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti musel odmietnuť sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, keďže závery prijaté o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu sa v celom rozsahu vzťahujú aj na záver o neopodstatnenosti sťažnosti vo vzťahu k označeným článkom ústavy, ktoré už preto nie je potrebné podrobnejšie odôvodňovať. Ak totiž nič nesignalizuje možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súde konanie), potom sa krajský súd nemohol dopustiť ani porušenia predmetných článkov ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015